

Таинъ си ъ пущи на блато широко,
На тая сура ламіа.

Ела она, брате, вѣруваше

Господа Исуса Христоса,
Еменъ свеки она на скришно палеше,
Метаніи биеше, и сѣ кѣрстеше,
Нели ми си пойде на блато широко,
По край. езеро дълбоко

Отъ утро въ неделя.

Тамъ дека сѣ шета и сѣлди си рони,
Чекаеки Ламіа да излезе,
Таинъ да си ъ голтне;
Тога сѣ здадела незнаена деліа
Со сива идица, личенъ свѣти Георги;
Дойде си край блато при неа,
Да си ъ распита що ъ дошла
На блато широко отъ утро въ неделя.
А она му веле и му говоре:

„Нел' ме питашъ ке ти кажамъ;

Отъ бога да найде мой—отъ

Старъ бабойко Троемски—отъ царъ!

Онъ ъ кадаръ, брате,

И сосъ пари друга да купе,

Таинъ да си пуще, и зорбалокъ да чинить,

Таинъ да не даде;

А ела нели не вѣрува

Вистински господа,

Язе си вѣрувамъ Исуса Христоса,

Мене таинъ ме пущи

На сура—та Ламіа,

Мене да ме гѣлтне, таинъ ке ѣ бидамъ,

Вода да наеатъ Троемски християни.

Неми по край мене

И тебе дан' те голтне.“

Тога тая лична деліа

Слезе отъ сива идица,

Маздракъ си удри на земя,

Вѣрза коня за маздракъ;

Тѣ ѣ веле на девойка:

„Ел' да ти полегнамъ на skut—отъ;